

Jojo Moyes

Nacht
muziek

ROMAN

Van de auteur van de bestseller *Voor jou*

Jojo Moyes

Nachtmuziek

De Fontein

We hebben nooit echt thuisgehoord in het Spaanse Huis. Natuurlijk was het technisch gesproken wel ons bezit, maar bezit wil zeggen dat er sprake is van een zekere controle en niemand die ons – of het huis – kende, heeft ooit kunnen aannemen dat we enige controle hadden over wat daar gebeurde.

En wat er ook op die papieren mag hebben gestaan, het gaf ons nooit het gevoel dat het echt aan ons toebehoorde. Om te beginnen voelde het daarvoor al veel te vol aan. Je kon bijna de dromen van andere mensen erop geprojecteerd voelen, de golven jaloezie, of wantrouwen, of begeerte die door de muren sijpelden. De geschiedenis van het huis was niet onze geschiedenis. Er was niets – zelfs onze dromen niet – dat ons ermee verbond.

Toen ik klein was, dacht ik dat een huis gewoon een huis was. Een plek waarin we aten en speelden en ruziemaakten en sliepen, vier muren waartussen we ons gewoon met het leven bezighielden. Ik stond er nooit zo bij stil.

Veel later kwam ik erachter dat een huis zo veel meer kon zijn – dat het de bundeling van iemands verlangens kon zijn, een weergave van hoe ze zichzelf zagen, hoe ze zichzelf wilden zien, dat het mensen ertoe kon brengen om zich te gedragen op een manier die hen tot schande of schaamte bracht. Ik kwam erachter dat een huis – niet meer dan stenen, specie, hout, misschien een lapje grond – een obsessie kon zijn.

Zodra ik het huis uitga, ga ik iets huren.

1

Laura McCarthy deed haar achterdeur dicht, stapte over de slapende hond die genoeglijk op het grind lag te kwijlen en liep kortdaat door de tuin naar het hek. Met een volgeladen dienblad op een arm balancerend, maakte ze het open, glipte behendig door de opening en liep het bos in naar de beek die, aangezien het eind zomer was, weer opgedroogd was.

Met twee stappen was ze de planken over die Matt er de vorige zomer als bruggetje had neergelegd. Het duurde niet lang meer voor het zou gaan regenen en dan zouden ze weer glad en gevaarlijk worden. Ze was het jaar daarvoor een paar keer op de planken uitgegleden en één keer was de hele inhoud van het blad in het water terechtgekomen, een feestmaal voor een of ander onzichtbaar wezen. Toen was ze aan de andere kant, waar de aarde vochtig was en aan haar schoenzolen kleefde, en liep naar de open plek.

Buiten de schaduw was de avondzon, die de vallei in een zacht, warm licht vol stuifmeel hulde, nog steeds warm. Ze zag een lijster in de verte en hoorde het typische, schrille geluid van spreuwen toen ze in een wolk opstegen en verderop in een bosje neerstreken. Ze legde het deksel van een van de schalen recht en er steeg onbedoeld een volle tomaatachtige geur op die haar sneller in de richting van het huis deed lopen.

Het was niet altijd zo vervallen, zo schaamteloos somber geweest. Matts vader had hem verhalen verteld van jachtpartijen die zich op de gazons verzamelden, van zomeravonden waarop muziek uit witte feesttenten klonk en elegant geklede paren op de kalkstenen muurtjes zaten en punch dronken, hun gelach gedempt door

het bos. Matt herinnerde zich een tijd waarin de stallen vol stonden met glanzende paarden waarvan sommige alleen maar gehouden werden ter wille van weekendgasten, en een botenhuis aan de rand van het meer voor degenen die zin hadden om te roeien. Er was een tijd geweest waarin hij haar die verhalen vaak vertelde – het was zijn manier geweest om het met haar ouderlijk huis overeen te laten komen, om de suggestie te wekken dat hun toekomst samen zoiets zou gaan worden als wat zij achtergelaten had. Misschien was het een manier om zich voor te stellen wat er mogelijk voor hen in het verschiet lag. Ze was dol op die verhalen. Ze wist precies hoe het huis eruit zou zien als zij haar zin kreeg – er was geen raam dat ze in gedachten niet had aangekleed, geen centimeter vloer die ze niet bedekt had. Ze wist hoe het meer eruitzag vanuit elke kamer die op het oosten lag.

Ze bleef bij de zijdeur staan en stak gewoontegetrouw haar hand in haar zak om de sleutel te pakken. Ooit was hij elke dag op slot gedaan, maar dat had nu weinig zin meer: iedereen in de omgeving wist dat er niets te halen viel. Het huis maakte een mistroostige indruk, met afbladderende verf alsof het niet eens meer kon opbrengen om nog bij zijn grootse verleden stil te staan. Beneden waren een paar ramen met kapotte ruiten dichtgetimmerd met verschillende stukken hout. Het weinige grind dat er lag, werd overwoekerd door netels die kwaadaardig langs haar schenen streken.

‘Meneer Pottisworth, ik ben het... Laura.’

Ze wachtte tot ze boven een grom hoorde. Het was verstandig om de oude man op je komst voor te bereiden – er zat nog hagel in de bovendorpel van de kerens dat ze het vergeten was. Gelukkig, had haar man opgemerkt, had die oude rotzak altijd slecht kunnen richten.

‘Ik kom uw eten brengen.’

Ze wachtte tot ze een grom als antwoord hoorde en liep toen de trap op waar het hout onder haar voeten kraakte.

Ze was in goede conditie en hijgde nauwelijks na verscheidene steile trappen. Toch bleef ze heel even stilstaan voor ze de deur naar de ouderslaapkamer opendeed. Er ging iets door haar heen wat een zucht had kunnen zijn, of een zweem van berusting, voor ze haar hand op de deurknop legde.

Het raam stond gedeeltelijk open, maar de geur van een oudere, ongewassen man vloog heftig en zuur op haar af, met de bijbehorende, onderliggende geuren van met stof gevulde meubelen, kamfer en oude bijenwas. Er stond een oude buks tegen het bed, en de kleurentelevisie die ze twee jaar geleden voor hem gekocht hadden, stond op een tafeltje. Ouderdom en verwaarlozing konden de elegante afmetingen van de kamer en de manier waarop de sponningen van het erkerraam de lucht keurig in tweeën deelden niet verdoezelen. Maar de aandacht van de bezoeker kon nooit lang op de esthetische kwaliteiten ervan gericht blijven.

‘Je bent te laat,’ zei de persoon in het oude, gebeeldhouwde mahoniehouten bed.

‘Een paar minuutjes maar,’ zei ze, bewust opgewekt. Ze zette het blad op het nachtkastje naast hem en kwam overeind. ‘Ik kon niet weg. Ik had mijn moeder aan de telefoon.’

‘Wat had ze? Heb je niet gezegd dat ik hier lag te verhónger?’

Er kwam amper een hapering in Laura’s glimlach. ‘U kunt het geloven of niet, meneer Pottisworth, maar u bent niet altijd mijn enige onderwerp van gesprek.’

‘Maar Matt wel, durf ik te wedden. Wat is hij nu weer aan het uitspoken? Ze belde zeker om te zeggen dat je beneden je stand getrouwd bent, hè?’

Laura keerde zich naar het blad. Als er een zekere stijfheid in haar rug optrad, dan ontging dat meneer Pottisworth volledig. ‘Ik ben al achttien jaar getrouwd,’ zei ze. ‘Ik denk niet dat de keuze van mijn echtgenoot nog nieuws is.’

Er klonk een luide snuif. ‘Wat is het? Ik durf te wedden dat het koud is.’

‘Kipschotel met een aardappel uit de oven. En het is allesbehalve koud. Ik heb er een deksel op gedaan.’

‘Ik durf te wedden dat het koud is. Het middageten was ook koud.’

‘Het middageten was een salade.’

Een gevlekt hoofd met plukken grijs haar kwam onder de spreidvandaan. Twee ogen met oogleden als van een slang bleven op haar rusten en vernauwden zich tot spleetjes. ‘Waarom draag jij zo’n strakke broek? Wil je iedereen laten zien wat je hebt?’

‘Het is een spijkerbroek. Zo draagt iedereen ze.’

‘Je probeert me oververhit te maken, dat is het. Je probeert me helemaal hoteldebotel van wellust te maken zodat je me kunt vermoorden met je achterbakse vrouwenstreken. Zwarte weduwe, zo noemen ze vrouwen als jij. Ik wéét het.’

Ze negeerde hem. ‘Ik heb ook bruine saus meegenomen voor op de aardappel. Zal ik die op de rand van uw bord leggen?’

‘Ik zie je knopjes.’

‘Of hebt u liever geraspte kaas?’

‘Door dat truitje heen. Ik kan je knopjes heel goed zien. Probeer je me te verleiden?’

‘Meneer Pottisworth, als u hier niet mee ophoudt, dan breng ik u uw avondeten niet meer. Dus hou op met kijken naar mijn... mijn... knopjes. En wel onmiddellijk.’

‘Dan moet je niet van die pikante doorschijnende behaatjes dragen. In mijn tijd droeg een fatsoenlijke vrouw een hemd. Een stevig katoenen hemd.’ Hij hees zich tegen de kussens omhoog, de knoestige vingers trillend bij de herinnering. ‘Toch kon je er nog lekker aanzitten.’

Laura McCarthy telde tot tien terwijl ze bewust met haar rug naar de oude man bleef staan. Ze keek steeds naar haar T-shirt om te kijken hoeveel hij van haar beha kon zien. De week ervoor had hij tegen haar gezegd dat zijn ogen slechter werden.

‘Je hebt die jongen van je met mijn middageten naar boven gestuurd. Die zegt amper iets tegen me.’ De oude man was begonnen met eten. Er kwam een geluid in de kamer dat overeenkomsten vertoonde met een verstopte leiding die ineens begon door te lopen.

‘Tja, tienerjongens hebben meestal niet zo veel te vertellen.’

‘Onbeschoft, dat is ie. Dat moet je tegen hem zeggen.’

‘Dat zal ik doen,’ zei ze. Ze liep de kamer door om glazen en bekers op te ruimen en op het lege blad te zetten.

‘Ik voel me eenzaam overdag. Sinds het middageten is alleen Byron langsgeweest en het enige waar hij over praat zijn die verrekte heggen en konijnen.’

‘Ik heb u toch al gezegd dat u iemand van maatschappelijk werk kunt laten komen? Ze ruimen een beetje op, babbelen wat met u. Elke dag, als u dat zou willen.’

‘Maatschappelijk werk.’ Hij trok een gezicht en een dun straaltje jus liep langs zijn kin. ‘Ik wil niet dat die lui hun neus in mijn zaken steken.’

‘Dan niet.’

‘Je hebt geen idee hoe zwaar het is om helemaal alleen te zijn...’ begon hij en Laura’s aandacht begon af te dwalen. Ze kon zijn litanie van ellende dromen: dat niemand begreep hoe zwaar het was als er niemand van je familie overgebleven was, om aan bed gekluisterd en hulpeloos te zijn, overgeleverd aan de genade van vreemden... Ze had alle variaties op het thema al zo dikwijls gehoord dat ze hem had kunnen citeren.

‘... natuurlijk heb ik alleen Matt en jou, een oude man als ik. Ik heb niemand om mijn wereldse goederen aan na te laten... Je weet niet wat een pijn het doet om zo alleen te zijn.’ Zijn stem klonk zachter en hij was bijna in tranen.

Ze verzachtte. ‘Ik heb u toch al gezegd dat u niet alleen bent. Niet zolang wij naast u wonen.’

‘Ik zal je mijn dankbaarheid tonen als ik er niet meer ben. Dat weet je toch, hè? Die meubelen in de schuur – dat is allemaal van jullie als ik er niet meer ben.’

‘U moet niet zo praten, meneer Pottisworth.’

‘En dat zal niet alles zijn, hoor, ik ben een man van mijn woord. En ik weet heel goed wat jullie al die jaren voor me gedaan hebben...’ Hij gluurde naar het nachtkastje. ‘Is dat mijn rijstpudding?’

‘Het is een lekkere appelkruimeltaart.’

De oude man legde zijn mes en vork neer. ‘Maar het is dinsdag.’

‘Nou, ik heb appelkruimeltaart voor u gemaakt. De rijstpudding was op en ik had geen gelegenheid om naar de supermarkt te gaan.’

‘Ik hou niet van appelkruimeltaart.’

‘Wel waar.’

‘Ik durf te wedden dat je die appels uit mijn boomgaard gepikt hebt.’

Laura haalde diep adem.

‘Ik durf te wedden dat je lang niet zo braaf bent als je je wel voordoet. Ik durf te wedden dat je zou liegen voor iets wat je graag wil hebben.’

Haar stem kwam tussen haar opeengekleemde kaken door. ‘Ik heb de appels in de supermarkt gekocht.’

‘Maar je zei dat je helemaal geen tijd had om naar de supermarkt te gaan.’

‘Ik heb ze drie dagen geleden gekocht.’

‘Ik snap niet waarom je dan niet gelijk rijstpudding hebt gekocht. Ik weet niet wat die vent van je van je moet denken. Maar je houdt hem vast op andere manieren gelukkig...’ Hij grijnsde wellustig zodat zijn tandvlees even zichtbaar werd onder zijn natte lippen en viel toen op de kipschotel aan.

Laura was klaar met de afwas toen hij thuiskwam, en stond gebogen over de strijkplank waar ze woest stomend en persend de kragen en manchetten van zijn overhemden tot overgave dwong.

‘Alles goed, schat?’ Matt McCarthy boog zich naar haar toe om haar een kus te geven en zag de blossen op de wangen en haar harde kaaklijn.

‘Nee, het is helemaal niet goed. Ik heb het gehad.’

Hij trok zijn werkjasje uit waarvan de zakken doorhingen van meetlinten en het gereedschap, en gooide het over de rugleuning van een stoel. Hij was doodop en raakte geïrriteerd bij de gedachte dat hij moest gaan sussen.

‘Meneer P. heeft naar haar privédelen gegluurd,’ zei Anthony met een grijns vol leedvermaak. De voeten van hun zoon lagen op de salontafel terwijl hij tv-keek en zijn vader sloeg ze er met één hand af toen hij langsliep.

‘Wat heeft hij gedaan?’ Matts toon verhardde zich. ‘Ik zal eens een hartig woordje gaan spreken met –’

Ze zette het strijkijzer met een klap neer. ‘O, ga verdorie eens zitten. Je weet hoe hij is. Daar gaat het trouwens niet om, het gaat om de manier waarop hij me maar heen en weer laat lopen alsof ik zijn persoonlijke bediende ben. Ik heb er genoeg van. Echt.’

Toen ze besefte dat de oude man zou blijven aanhouden, was ze terug naar huis gegaan om rijstpudding uit blik te halen. Ze mopperde zachtjes terwijl ze door het bos terugliep naar het grote huis, met een gevouwen theedoek over de kom.

‘Het is koud,’ had hij gezegd toen hij er een vinger instak.

‘Dat kan niet. Ik heb het tien minuten geleden opgewarmd.’

‘Het is koud.’

‘Nou ja, meneer Pottisworth, het valt ook niet mee om eten vanuit ons huis naar hier te krijgen zonder dat het ietsje afkoelt.’

Hij had een afkeurende pruillip getrokken. ‘Ik wil het niet meer. Ik heb al geen trek meer.’

Zijn ogen vlogen weer naar haar en misschien merkte hij de zenuwtic in haar wang op. Ze vroeg zich heel even af of het mogelijk was om iemand te vermoorden met een dienblad en een dessertlepel. ‘Zet daar maar neer. Ik eet het misschien straks nog wel.’ Hij sloeg zijn magere armen over elkaar. ‘Als ik wanhopig word, zeg maar.’

‘Mam heeft gezegd dat ze maatschappelijk werk gaat bellen,’ zei Anthony. ‘Ze denkt dat zij hem misschien wel aankunnen.’

Matt, die net naast hem op de bank wilde gaan zitten, schrok. ‘Doe niet zo gek. Dan stoppen ze hem in een tehuis.’

‘Nou en? Dan moet iemand anders zijn gezeur aanhoren en zijn niet-bestaande doorligwonden controleren, zijn lakens wassen en hem twee maaltijden per dag brengen. Net goed!’

Matt stond ineens energiek op. ‘Hij heeft verdomme geen cent. Dan zullen ze hem zijn huis laten opeten, hè? Gebruik je verstand, vrouw.’

Ze keek hem aan. Ze was een knappe vrouw van achter in de dertig, slank en lenig, maar nu was haar nijldige, rood aangelopen gezicht dat van een dwars kind. ‘Het kan me niet schelen. Echt waar, Matt, ik heb er genoeg van.’

Hij deed snel een stap naar voren en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Kom op, meid. Het zal niet lang meer duren. Hij loopt op zijn laatste benen.’

‘Negen jaar, Matt,’ zei ze stijfjes tegen zijn borst. ‘Ik loop al negen jaar achter hem aan. Toen we hier gingen wonen, zei je dat hij het eind van het jaar niet meer zou halen.’

‘En denk eens aan al die prachtige hectares, de ommuurde tuin, de stallen... Denk eens aan de prachtige eetkamer die je gepland hebt. Denk eens aan ons, een gelukkig gezinnetje, in de deuropening...’ Hij hield haar dit visioen voor zodat de wortels ervan opnieuw in haar fantasie konden postvatten. ‘Kijk, die ouwe gek is

aan het bed gekluisterd. Hij dondert zowat uit elkaar. Dat kan toch nooit meer lang duren? En wie heeft hij nou, afgezien van ons?' Hij drukte een kus op haar hoofd. 'Alles is geregeld voor de leningen en ik heb Sven de tekeningen zelfs al laten maken. Ik zal ze je straks laten zien, als je wil.'

'Kijk eens aan, mam. Als je het zo stelt, dan is het toch niet zo erg om je knopjes zo nu en dan te laten zien?' grinnikte Anthony en hij liet een kreet horen toen hij een gewassen T-shirt pijnlijk tegen zijn oor kreeg.

'Nog heel even,' zei Matt, zijn stem zwaar en intiem. 'Kom op, meid. Hou het nog even vol.' Hij voelde haar ontspannen en wist dat hij haar had.

Hij kneep in haar middel en liet zijn vingers een vorm van privé-compensatie later die avond suggereren. Hij voelde hoe ze als reactie terugkneep en wou dat hij daarstraks niet omgedreden was om bij de barmeid van de Long Whistle langs te gaan. Ik zou maar snel de pijp uitgaan, zei hij in stilte tegen Pottisworth. Ik weet niet of ik dit nog veel langer kan volhouden.

Even verderop aan de andere kant van het dal, in de ouderslaapkamer van het grote huis, grinnikte de oude man om een komische serie op televisie. Toen de aftiteling kwam, keek hij hoe laat het was en gooide zijn krant naar het voeteneinde van zijn bed.

Buiten riep een uil en in de verte blafte een vos, misschien om zijn territorium te bewaken. Dieren en mensen waren hetzelfde, dacht hij ironisch, als ze aanspraak op iets wilden maken. De vos, met zijn urinesporen en vechten, was niet ver verwijderd van Laura McCarthy met haar twee maaltijden per dag en haar gedoe met schone lakens en wat dies meer zij. Ze markeerden op de een of andere manier allemaal hun grondgebied.

Hij had zin in een stukje chocola. Met een lenigheid die zijn burens verbaasd zou hebben, stapte hij uit bed en liep op zijn blote voeten naar de kast waar hij zijn lekkernijen in bewaarde, de snoepjes en andere lekkere dingen die hij Byron voor hem liet kopen als hij naar de stad ging. Hij deed de deur open en zocht achter boeken en dossiers tot hij de gladde plastic verpakking vond. Zijn vingers sloten zich om iets wat als een KitKat aanvoelde en hij haalde

hem tevoorschijn. Hij verheugde zich op de heerlijke smeltende chocola in zijn mond en vroeg zich af of het de moeite waard was om zijn gebit weer in te doen.

Eerst deed hij de kastdeur dicht. Het was geen goed idee om Laura iets te laten merken, vond hij. Het was beter als ze dacht dat hij hulpbehoevend was. Vrouwen als zij hadden graag het gevoel dat ze nodig waren. Hij grinnikte bij de gedachte aan hoe rood haar oren waren geworden toen hij een opmerking maakte over haar strakke spijkerbroek. Ze liet zich makkelijk op stang jagen. Het hoogtepunt van zijn dag. Morgen zou hij over paardrijden beginnen, over dat ze het vast deed omdat ze er opgewonden van raakte – daarmee kreeg hij haar altijd op de kast.

Er lag nog steeds een grijns op zijn gezicht toen hij naar het bed liep en het themanummer van een ander favoriet programma van hem hoorde. Hij keek op. Hij ging zo in de muziek op dat hij de kom rijstpudding niet zag die op de vloer stond te stollen waar hij hem eerder neergezet had. Hij trapte er met de hiel van zijn knobkige oude voet in en gleed soepel over de planken.

Tenminste, dat was wat de patholoog-anatoom ervan maakte toen de laatste uren van het leven van Samuel Pottisworth tot in de kleinste details aan de rechtbank werden voorgelegd. De klap waarmee zijn hoofd in aanraking met de vloer was gekomen, moest zo hard zijn geweest dat hij twee verdiepingen lager gehoord zou zijn. Maar, zoals Matt McCarthy opmerkte, zo diep in de bossen waar alle geluiden gedempt werden, gebeurden de dingen onopgemerkt. Het was een plek waar bijna alles kon gebeuren.

Eveneens van Jojo Moyes:

Verboden vruchten

Passie en parelmoer

Zee van verlangen

Dicht bij jou

Nachtmuziek

De laatste liefdesbrief

Voor jou

Vier plus één

Portret van een vrouw

Een week in Parijs

Een leven na jou

Dans met mij

Jij en ik

Voor mij

Eerste druk oktober 2008
Tweede druk, eerste in deze uitvoering, juni 2018

Oorspronkelijke titel *Night Music*
Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, a division of Hodder Headline
Copyright © 2008 by Jojo Moyes
The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted
by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2008, 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Annemarie Verbeek
Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht
Omslagillustratie Getty Images/Uwe Krejci
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 261 4174 4
ISBN e-book 978 90 261 4175 1
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.